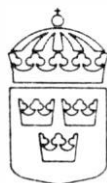

Motion till riksdagen

1988/89:Kr1

av Charlotte Cederschiöld (m)
med anledning av prop. 1988/89:18 om TV-avgiften

Mot.
1988/89
Kr1-3

I propositionen föreslås under rubriken Avgiftsskyldighet 1 § lag om TV-avgift, "Den som innehar en TV-mottagare skall betala TV-avgift för mottagaren till Radiotjänst i Kiruna Aktiebolag".

Med denna formulering knyts avgiften till innehav av TV-mottagare, inte till nyttjandet av produktionen från SR-koncernen. Skyldigheten finns för närvarande i lagen (1978:478) om avgift för innehav av televisionsmottagare.

Undantag från avgiftsskyldighet medges om TV-mottagaren inte kan användas för att ta emot TV-program (5 §). Det gäller t.ex. om TV-mottagaren endast är kopplad till en videobandspelare och har TV-antenningsången plomberad.

Avgiften går till finansieringen av SR:s TV-program. Därför bör enligt min mening avgiften endast gälla personer som tar emot dessa program. Personer som inte kan ta emot dessa programkanaler skall således vara undantagna från avgiftsskyldighet.

Avgiften finansierar ju inte TV-mottagaren som sådan, utan programinnehållet i kanalen. Kostnad skall tas ut för erhållen produkt/service. Har produkten/service inte erhållits skall heller ingen kostnad tas ut. Det är orimligt att tvinga människor att köpa tjänster de inte kan eller vill nyttja.

Den som vill avstå från den avgiftsfinansierade TV:n och i stället vill hålla sig med en dagstidningsprenumeration skall ha möjlighet till detta. Produktionen av själva TV-mottagaren har SR-koncernen inte bidragit till utan den köps på den fria, icke monopoliserade marknaden.

I takt med att det uppkommit nya, kommersiella programkanaler, har andelen kanaler i Europa som finansieras avgiftsvägen minskat. Satellitsändningarna blir alltmer utbyggda, och kopplingen av avgift till mottagare i stället för till programproduktion framstår som alltmer absurd.

Är det då möjligt att avgränsa TV-kanaler så att man på sin TV-mottagare bara kan se satellit-sändningar men inte SR-koncernens båda kanaler?

Tekniskt går det att lösa på flera olika sätt, av vilka här nämns tre:

1. Man kan undvika att ha en TV-antenn anpassad till Sveriges Televisions sändningar och dessutom ansluta TV-mottagaren till ett kabel-TV-nät som inte distribuerar TV1 och TV2. Man kan också tänka sig att mottagaren har en fast koppling till kabelnätet och saknar separat antenningång.
2. TV-mottagaren kan konstrueras på ett sådant sätt att den inte kan ta emot vanliga etersändningar. En sådan mottagare kan användas t.ex.

vid kollektiv mottagning av satellitsändningar som sedan distribueras via ett kabelnät. Mottagningssystemet kan då bestå av en utomhusenhet (parabolantenn), en inomhusenhet (en s.k. tuner vilken i sig är en TV-mottagare) och enkla monitorer hos de enskilda hushållen (monitorerna är i sig inte kompletta TV-mottagare).

3. Televerket kan koda sändningarna från TV1 och TV2 så att en särskild apparat krävs vid mottagaren för att man skall få en riktig TV-bild.

Även en form av enklare plombering har nämnts.

Det bör ankomma på vederbörande utskott att utarbeta erforderlig författningstext.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen beslutar att den som kan motta TV-sändningar från Sveriges Radio-koncernen skall betala avgift till Radiotjänst i Kiruna Aktiebolag,
2. att riksdagen beslutar att skyldighet att betala TV-avgift inte gäller den som har en mottagare som inte kan användas för att ta emot TV-program från Sveriges Radio-koncernen.

Stockholm den 17 november 1988

Charlotte Cederschiöld (m)